

У ГЛИБ ВІКІВ

УДК94(477)

Василь Балушок

ЗАГАДКОВІ СЕВРЮКИ: 4. ЕТНОКУЛЬТУРНІ ОСОБЛИВОСТІ

У статті піддаються аналізу особливості культури севрюцької спільноти, які виокремлювали її з-поміж інших спільнот, тобто виконували етнодиференціюючу функцію. Зокрема, господарство севрюків мало комплексний характер: орне землеробство, тваринництво, ремесла; при цьому, зважаючи на велику залісненість Сіверської землі, значного розвитку досягли різні промисли – мисливство, рибальство, збирання дикорослих плодів і рослин. Проте найрозвиненішим промислом було бортництво. Серед ремесел особливого розвитку дістали ті, що були пов'язані з обробкою деревини. Мова севрюків виявляє певні риси схожості зі східнополіським (лівобережнополіським) говором української мови.

Ключові слова: культура, комплексне господарство, орне землеробство, тваринництво, бортництво, лісові промисли, деревообробні ремесла, східнополіський (лівобережнополіський) говір української мови.

Представники західних постмодерних конструктивістських концепцій етнічності у багатьох випадках не пов'язують, в усякому разі прямо, етнічність та етнічну самосвідомість (самоідентифікацію) з етнокультурними особливостями етнічних спільнот [39, с. 3–23]. Можливо, в умовах існування численних, не закорінених у місцеві терени своєю генезою, діаспорних етнічних груп сучасних Північної Америки, Австралії та Нової Зеландії, які, до того ж, постійно зазнають динамічних змін і не вельми різняться між собою етнокультурними (культурними) властивостями, особливо у функціонально значимих сферах культури, вони й мають у цьому рацію. Хоча існування спеціального правового статусу корінних народів, які на практиці виокремлюються з-поміж усіх інших спільнот і фактично визнаються за такі, що мають особливі права (на підставі саме їхнього походження, історії та культурних рис) у цих країнах [12], свідчить-таки про те, що згадані науковці, очевидно, передають куті меду. Для закорінених же у глибини історії та у власні етнічні ніші етнічних спільнот Старого Світу (як і згаданих корінних народів Нового Світу) зв'язок етнічного й етнокультурного є безсумнівним. Це правило не можуть перекреслити навіть усе наростаючі в країнах Європи міграційні хвилі та поява численних діаспорних груп афро-азійських мігрантів. Тому автор цих рядків вважає за необхідне розглянути особливості культури севрюків, виділивши у них етнокультурну складову, яка й обумовлювала (спільно з існуванням відповідних інформаційних комунікацій, якими б не були вони у доновітній період нерозвинутими) виникнення та існування осібної севрюцької етнічності. Як зазначає російський етнолог Сергій Арутюнов, членові етнічної спільноти середньовічно-ранньонових часів у повсякденному житті «не доводилось замислюватися над проблемою своєї етнічної приналежності: вона була

© Балушок Василь Григорович – кандидат історичних наук, провідний науковий співробітник Українського етнологічного центру Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського НАН України.

ніби винесена назовні його, в його одяг, його житло» [5, с. 94] і, додам від себе, в інші елементи культури – матеріальної, духовної, соціальної тощо. Й таким чином ці елементи культури набували ознак, що мали етнодиференціююче значення та перетворювалися з просто культурних на етнокультурні.

А почнемо з господарської діяльності та матеріальної культури севрюцької людності. Господарство севрюків було комплексним і включало землеробство, тваринництво, бортництво, мисливство, рибальство й інші промисли. Значного розвитку дістали ремесла. Севрюки виготовляли різні вироби з дерева, металу, глини, шкіри, рогу, кістки, тканини. Сировину їм давало переважно довкілля, а також інші галузі господарства. Виявлені археологами досить численні вироби з металу засвідчують існування ковальства. Ковалі-металурги виробляли робочі частини орних знарядь – чересла та лемеші, а також ножі, можливо, чавунні казани, металеві оковки відер, знаряддя для обробки деревини, такі як струги [37].

Незаперечним є значний розвиток у севрюків деревообробних ремесел. І це не випадково, адже Сіверська земля завжди була багатою на лісові угіддя. Тому, як й інші жителі лісової та лісостепової зон України, севрюки виготовляли дуже багато виробів з деревини, що засвідчують археологічні знахідки. Це і відра та «ведерца», й згадані в документах «кади», і «нарти»-лижі та сани. Теслі-севрюки й за межами Сіверщини, судячи з усього, вважалися майстрами своєї справи. Наприклад, «добродеревців» із сіверського міста Дроків запросили взяти участь у будівництві Черкаського замку 1496 року [28, с. 163]. Тож основним матеріалом для жителів у севрюків було дерево. Самі житла, які після монгольського завоювання якийсь час продовжували будувати заглибленими у ґрунт, з часом перетворюються на наземні. Це, на думку археологів, було пов'язано зі зміною поселенської структури та переміщенням поселень у місця, розташовані у більш низинних та вологіших місцевостях [18, с. 37]. Поселення, площа яких після монгольського завоювання значно скорочується і кількість дворів на яких зменшується до 3–5, у XV–XVII ст. залишаються малодвірними (переважно від 1 до 5 дворів, іноді до 10) [18, с. 33, 34, 37]. Це засвідчують і письмові джерела. Зокрема, у них, як правило, йдеться про п'ятьох господарів, що мешкали у якомусь сільці чи про «шесть человекъ» або про «чотыри ч[о]л[о]в[е]ки» [4, с. 597; 23, стб. 692, 769]. Більша ж кількість нам не зустрічалася.

Зовсім мало знаємо про одяг і вироби з тканини у севрюків. Відомо лише, що з-поміж верхнього одягу в них побувала серм'яга, поширена і в інших місцевостях України. Зокрема, згадки про неї зустрічаємо у літописах. Олександр Бевзо та Ярослав Дзира, які впорядкували «Львівський літопис», «Острозький літописець», а також «Літопис Самовидця», у словниках староукраїнських слів, доданих до вказаних літописів, зазначають: «Сермяга – каптан або свита з дешевого сірого сукна» [8]; «сермяги – сірячина, сіряк, сіра свита» [25]. Так от, про вживання цього виду верхнього одягу севрюками дізнаємося з запису в «Хроніці Литовській і Жмойтській» під 1416 роком про напад «москви» на путивльських севрюків, коли грабіжники серед іншого забрали «три сермяги» [33, с. 77].

Важливою галуззю господарства було землеробство, зокрема, вирощування зернових. Про вирощування зернових севрюками свідчать згадки у документах «борошень», тобто зернового хліба, який грабували у них вороги, і який доводилося боронити від нападників [1, с. 433]. Серед податків Остерського староства, які називає люстрація 1628 року, фігурують певні міри вівса («owsa»); жита («żyta»); пшениці («pszenice»); пшона («pszona») [4, с. 354]. Це вказує на зернові культури, вирощувані мешканцями Сіверщини у той час, зокрема, на південному заході севрюцької території.

Про орне землеробство у севрюків свідчать і опубліковані Григорієм Анцілговым «бортні знамена», тобто знаки власності на бортні угіддя [2]. Як зауважує Олена Русина, «численні зображення сох та «ориків» (знарядь орання та розпушування) превалюють серед путивльських та рильських бортних «знамен»» [28, с. 143]. А це засвідчує побутування у севрюків саме орного, а не, скажімо, підсічного, землеробства. Археологічні обстеження, наприклад, розкопки селища X/XI–XV ст. біля села

Комарівка на Переяславщині, теж виявили елементи орних знарядь – леміш, чересла [37]. А в запису в Литовській метриці про пожалування князю Тимофієві Івановичу Капусті на «сільця» Лопощ, Брачово і Ревни в Брянському повіті 1498 року прямо вказано на те, що князь «...прывернулъ... село... на имя Брачово, и съ пашною землею и посадилъ на той земли шесть ч[о]л[о]векѡвъ, и дворъ бы себе на томъ Лопощи и пашню нарадилъ...» [24, стб. 768].

«Бортні знамена» проливають світло взагалі на особливості господарства севрюків. Адже в асортименті цих знаків відображена вся багата палітра господарських знарядь та виробничих операцій місцевої людності. Наприклад, серед згаданих знаків зафіксоване бортне «знамя» «острова» чи «островка». За етнографічними даними, воно означало середньої висоти ялину з обрубаними сучками, що є частиною пристрою для зберігання та просушування снопового хліба, гороху, сіна, льону тощо. Його побутування, за російською мовознавицею Надією Котковою (яка посилається на відомий тлумачний словник Володимира Даля та працю Євгенії Бломквіст [19, с. 730; 9, с. 316]), зафіксоване на російській Півночі й у білорусів [22, с. 125–126]. Проте, як виявляється, такий пристрій, із тим же призначенням та дуже схожою назвою, традиційно побутував і в Україні, зокрема, в гуцулів, де він зветься «острева» [36, с. 194, 198]. А відтак, наявність означеного пристрою в севрюків, по-перше, свідчить про те, що землеробство, і взагалі господарство, в них існувало у формах, характерних для лісової зони чи, принаймні, для місцевості, де багато лісів. А по-друге, не обов'язково паралелі, які стосуються «острови», слід пов'язувати з неукраїнськими теренами, хоча побутування цього сільськогосподарського пристрою в сусідній Білорусі видається не випадковим.

Дослідники зазначають, що про тваринництво севрюків у джерелах практично немає ніякої інформації. Простежується, мовляв, лише існування конярства, зокрема, у княжих господарствах [28, с. 144]. І все ж, певні відомості стосовно тваринництва у жителів Сіверщини джерела містять. Так, у різних документах згадуються коні, яких тримали севрюки – мешканці сіл і містечок. Вони користувалися кінями у своїх поїздках по лівобережному лісостеповому й степовому порубіжжю. В одному російському документі, зокрема, йдеться про верхівців («которые жжалые люди»), які загрожували московському агенту серед татар Менглі Гірея Янишу 1493 року [30, с. 188]. А у повідомленнях про московські посольства до Криму 1513 та 1516 років є прямі вказівки на те, що севрюки взимку використовували «кони... съ санми», тобто кінні санні запряги [31, с. 89]. Зустрічаються неодноразові згадки про коней, яких мали севрюки, і в повідомленнях, що стосуються нападів «черкаських» (українських) козаків на Сіверщину в часи її входження з початку XVI ст. до складу Московії. Наприклад, у відписці царю Путивльського воєводи Григорія Борисова 1589 року йдеться про відбиття такого нападу «черкаських» козаків, у ході якого «лошади Путивльскихъ севрюковъ у нихъ отгромили» [1, с. 433].

Річесполитські джерела теж містять відомості про розвиток тваринництва у севрюків. Так, люстрація Остерського старства 1628 року серед податків тамтешньої людності називає такі, що виплачувалися худобою з домашнього господарства і перелічує назви самих тварин. Серед них вказано на велику рогату худобу («wołow»); баранів («baranów»); гусей («geś»); курей («kur») та яйця («jajec»). А ще в тексті люстрації названі телиці («jałowica») і свині чи кабани («wierz») [4, с. 354].

Про розвиток тваринництва серед севрюків якоюсь мірою можна судити й за розмірами податку сіном, який платили, наприклад, піддані Остерського замку. Сіно мали давати возами — переважно від одного до п'яти возів з господарства. Так, 1552 року піддані міщани Остерського замку давали до 50 возів сіна. Селяни теж платили податок на замок сіном, наприклад, мешканці одного лише села Виповзов того ж року давали 19 возів [4, с. 354]. Це сіно йшло на корм коням гарнізону замку, а також, звичайно, й іншій худобі, зокрема, у період її стійлового утримання взимку.

І все ж промислове господарство, судячи з усього, у корінних жителів Сіверщини переважало виробничу галузь. І це не випадково. Адже Сіверська земля спочатку лежала взагалі переважно у лісовій зоні, для якої характерні менш родючі, ніж у

лісостепу й степу, ґрунти. У той же час тут спостерігалось надзвичайне тваринне та рослинне багатство лісу. Пізніше севрюцька колонізація стала рухатися в південно-східному напрямку і вийшла у лісостеп. Проте й тут у ті часи було достатньо лісів. Зокрема, великі лісові масиви знаходились у басейнах рік. Про залісненість Сіверщини дає уявлення навіть «Чернігівського намісництва топографічний опис» Афанасія Шафонського, складений ним 1786 року, коли тутешні ліси вже значною мірою зменшилися внаслідок вирубування. До речі, вказаний «Опис» включав інформацію не лише про вузько Чернігівське намісництво, а й про сусідні території. Тобто у праці Шафонського зібрані факти, які торкаються практично більшості теренів колишньої Сіверської землі. У часи складання «Опису» ще жила пам'ять про колишню Сіверщину, про що свідчить таке зауваження автора стосовно північної частини краю: «К северной ея (Малої Росії. – В. Б.) части принадлежит вся Новгород-Северская губерния, которая в старину Севером просто называлась» [34, с. 13].

Так от, даючи опис рік тієї частини намісництва, що лежала на Поліссі, Афанасій Шафонський відзначає значний характер тамтешнього заліснення: «Пониже Новгорода-Северскаго, по Десне более, и почти все, стоят черные леса*, между коими довольно хороших сенных покосов находится...»; Сож «...большими красными и черными лесами протекает»; «Река Ипуть лежит в довольно лесных местах...»; Снов «...красными и черными лесами... протекает...» [34, с. 7, 8]. У лісостеповій частині колишньої Сіверщини у часи Шафонського ще зберігалися доволі значні лісові масиви понад берегами рік. Так, про долину ріки Псел він пише: «В некоторых местах находится по нем черный, а под Гадячем и боровой лес». А взагалі, стосовно рослинності лісостепової частини Чернігівського намісництва, яка знаходилася на сучасному українському Лівобережжі, автор опису зазначає: «В степной части находятся местами также леса, и больше черные...» [34, с. 11, 14].

Велике значення поміж заняттями севрюків мали бортництво, мисливство, рибальство, особливо на далеких уходах по Дінцю, Осколу, в басейні Дону, а також інші промисли, наприклад, збирання дикорослих рослин та плодів. А згадані, слабозаселені у той час, угіддя Сіверщини були багаті на рибу та звіра. Наприклад, у Десні в XVI ст. ловили такі породи риби, як осетер, білуга, а також менш цінну «білу рибу»: «Зъ езовъ ** на Десне на замокъ: осетръ десятый, белуга каждая, а бела рыба вся тому, хто городить езъ» [4, с. 596]. Описи замків називають серед порід риби, яку ловили на Лівобережжі ухадники, «щукъ, короповъ, лещовъ, сомовъ» [4, с. 85].

З «Топографічного опису» Чернігівського намісництва Афанасія Шафонського ми теж бачимо, що колишнє багатство рибного світу рік та річок Сіверщини продовжувало зберігатися і в кінці XVIII ст. Найперше, варто навести дані щодо центральної ріки Сіверської землі Десни: «Рыбы в Десне разной изобильно, как-то: щуки, лещи, язи, плотва, окуни, лины, коропы, сомы, а весною и осетры довольно, особливо поближе к Днепру, ловятся». Західним краєм Сіверщина виходила до Дніпра, де знаходилось одне зі значних міст землі – Любеч. Ця ріка завжди була багатою на рибу. Не обминув її у своїй характеристиці Чернігівського намісництва й Афанасій Шафонський: «В ней довольно ловится осетров, сомов, белуг, стерлядей, коропов, сазанов, севрюги и другой разной мелкой рыбы...» [34, с. 4]. Доволі багатою на рибу різноманітних порід була головна притока Десни Сейм: «Рыба в ней почти та самая, какая в Десне ловится, и весною входят в него из сей и осетры» [34, с. 9]. У менших річках Сіверської землі хоч і не водилися такі цінні породи, як білуга чи інші осетрові, проте вони теж були багаті на рибу. Наприклад, стосовно річки Снов у «Топографічному описі» читаємо: «Рыбы в ней мелкой, такой, какая почти в Десне ловится, особенно весною, довольно бывает...» Подібне розповідається і про притоку Сожа – далеку лісову Іпуть: «Рыбою она хотя не так изобильна, как Днепр и Десна, но мелкая разная в ней ловится без нужды» [34, с. 8].

Ріки лісостепової частини Сіверської землі теж не були бідні на рибу. Так, Гійом де

* Автор розрізняє «чорні» і «червоні» («красные») ліси. Під першими розуміється листяний, а під другими хвойний ліс.

** Ези – спеціальні загорожі на водоймах для ловлі риби.

Боплан відзначав багатство рибних угідь у гирлі Псла, а також у Ворсклі, Орелі й Самарі, де рибалки ловили рибу різних порід і раків: «На одне льє нижче знаходиться гирло Псла [Pseczol], дуже рибної річки... (...) ...Ворскла, досить велика і дуже рибна річка, яка впадає в Ніпро, а також з того ж самого боку річка Орель [Orel], де риби ще більше, ніж у попередніх. Якраз у гирлі цієї річки я бачив, як витягли понад 2 тис. риб за одним закиданням сіті, і найменша з них мала стопу * у довжину» [10, с. 37]. Про угіддя на Самарі французький мемуарист писав: «Згадана річка Самара зі своїми околицями має велике значення не лише через багатство риби, але і через віск, мед, дичину та будівельний ліс, чого тут багато, як ніде інде. (...) Козаки називають її святою річкою, можливо із-за її нечуваного багатства; я бачив, як навесні тут ловили оселедців і осетрів, яких у інші пори року немає» [10, с. 39]. А в цитованій праці Шафонського про породи риби, які водились у Ворсклі ще в кінці XVIII ст., читаємо: «В ней рыба: сомы, щуки, язи, лины, караси, окуни и плотва» [34, с. 12]. А про рибні багатства Сули він пише: «Рыба мелкая разная, а около устья и крупная из Днепра входит» [34, с. 11].

Рибу готували й споживали відразу по відловлюванню, а також заготовляли про запас, а ще вона була важливим продуктом торгівлі. Про таку рибу, виловлювану рибалками, Боплан писав: «...за браком солі зберігають рибу в попелі, а також у великій кількості сушать її» [10, с. 39]. Афанасій Шафонський же про рибу, виловлювану в ріках Чернігівського намісництва у його часи, зазначає: «...которая соленою и сушеною, а больше вялою, по всей Малой России развозится...» [34, с. 4]. Дещо нижче ми побачимо, як серед податей, виплачуваних рибалками Брянського повіту 1498 року на користь великого князя, буде названа і «кадь риби», без сумніву солоні.

Мисливці заради хутра і шкур полювали на різних звірів. Особливо цінувалося хутро куниць і бобрів [28, с. 11]. Наприклад, про село Буденковичі біля Остерського замку, де мешкало п'ять господарів, у ревізії 1552 року сказано: «бобровые гонь: тамь убивають до 20 бобровъ» [4, с. 597]. У цитованому вище пожалуванні князю Тимофію Івановичу Капусті в Брянському повіті 1498 року про повинності підданих читаємо: «...и теперь тамь седять шесть человековъ, а служба съ тыхъ людей идетъ ловецкая — зверь сочатъ» [24, с. 769]. «Куницею» навіть звався податок, який платили дівчата й жінки-вдови, виходячи заміж**. У середині XVI ст. його виплачували грішми, але раніше платили шкурками справжніх куниць [4, с. 84, 96]. Об'єктом полювання служили також дикі коні – лісові й степові тарпани, серед яких траплялись і здичавілі свійські, які приставали до тарпанів. Їхнє м'ясо йшло в їжу, а шкіри для виготовлення різних виробів***. (На мою думку, на відродження давнього звичаю вживати в їжу конину, яка стала підпадати під харчові заборони, обумовлені християнством, іще в Київській Русі, вплинула етнічна та етнокультурна взаємодія українського населення з тюрками. У першу чергу, цей звичай відродився серед тих груп українського населення, які найбільше контактували з тюркськими сусідами. Тут слід назвати, у першу чергу, козаків, але ще до них уживати в їжу кінське м'ясо могли почати саме севрюки, які увібрали в себе доволі значні додатки тюрків та інших степовиків). Проте все ж полювали на тарпанів переважно з метою їхнього приручення. Про зловлених диких коней говориться в описі Остерського замку 1552 року, де згадується і спеціальний податок на них: «Отъ коня зъ дыковъ выбитого 30 грошей тому, хто выбьет, отъ того чый конь» [4, с. 595]. Гійом де Боплан писав про тварин, які в його часи служили об'єктом полювання: «У цих же краях водяться олені, лані і дикі кози, які ходять стадами, а також вепри неймовірної величини і дикі коні, що ходять табунами по 50–60 [голів]» [10, с. 91]. А ще він зазначав, що «на кордонах з Московією водяться зубри...» [4, с. 92].

* Французька міра довжини льє, що в українському перекладі фігурує як «стопа» і дорівнює 32,5 см (див. примітку 105 Ярослава Дашкевича до кн.: [10, с. 135]).

** Очевидно, маємо всі підстави пов'язувати назву цього податку з образним називанням сватами дівчини-нареченої «куницею» в традиційному українському весіллі.

*** Про вживання м'яса коней в їжу українським населенням у середньовічно-ранньонові часи див.: [10, с. 91; 3, с. 25–26].

Багатство мисливських угідь севрюцьких угодів засвідчує опис подорожі митрополита Київського і всієї Русі Пимена до Царгорода, вміщений під 1388 роком у Никонівському літописі. Зокрема, їдучи річковим судном по Дону до Азова, подорожні бачили на берегах цієї ріки «...звѣрей множество, козы, лоси, волцы, лисицы, выдры, медвѣди, бобры, птицы орлы, гуси, лебѣди, жарави, и прочая» [27, с. 596]. На Поліссі така ситуація продовжувала значною мірою зберігатися навіть у часи Афанасія Шафонського. Він, зокрема, називає серед звірів «...в лесных местностях: медведи, лоси, олени, кабаны...». Крім цих видів, у його часи мисливці на колишній Сіверщині полювали на таких звірів, як «...волки, лисицы, рыси, козы дикие, зайцы, росомахи, белки, куницы, ласки, горностаи, кролики, бобры, выдры, барсуки, хорьки (тхори), кошки...» [34, с. 18]. Звичайно, більшість із цих звірів цікавили мисливців як джерело отримання хутра. Проте на лосів, оленів, «диких кіз», кабанів, зайців, а можливо, і на ведмедів полювали не лише, щоб одержати звірині шкури, а й задля їхнього м'яса. З-поміж птахів, які жили на теренах Чернігівського намісництва, у «Топографічному описі» Шафонського названі: «Лебеди, гуси, утки, журавли, буслы, аисты, драхвы, тетерева малые и глухые (тобто тетеруки та глухарі. – В. Б.), куропатки, рябчики, хохотвы (стрепеты), голуби...» [34, с. 18]. Більшість із них, без сумніву, теж виступали об'єктом полювання місцевих жителів. Їхнє м'ясо йшло в їжу, а пір'я використовувалося при виготовленні тих чи інших речей. Орлів і яструбів, яких також називає серед пернатої фауни Чернігівського намісництва Афанасій Шафонський, могли ловити з метою приручення, щоб використовувати в яструбиному та орлиному полюванні.

Стосовно поширеності промислових занять серед севрюків, які передбачали довготривалі поїздки мисливців та рибалок далеко від дому – у ліси і степи, зокрема взимку, під час полювання на хутряного звіра, свідчать згадки у джерелах використання ними «нарт». Так, про нарти йдеться, наприклад, у розповіді членів московського посольства про поїздку до Криму на початку XVI ст. [31, с. 89], а також в описі Остерського замку 1552 року: «Коли серень*, тогды тежь повинни ходить старосте на звѣрь день одинь нартахъ» [4, с. 596]. Під нартами, як зазначає історик кінця XIX – початку XX ст. Андрій Стороженко, слід розуміти лижі, без яких по глибокому снігу пересуватися важко [32, с. 10–12]. При цьому Стороженко посилається на автора «Енциклопедії старопольської» Зигмунта Глогера, який, у свою чергу, дає таке пояснення: «Нарти – лижі дерев'яні. Гваньїні, а точніше Пашковський** при тлумаченні хроніки Гваньїні пише: «Русини на нартах дуже прудко бігають по верху снігу». Нарти русинів, за свідченням Алессандра Гваньїні й Мартина Пашковського мали у довжину 2–3 лікті, зроблені були з дерева, по довжині підкладені залізом. Їх одягали на ноги, і при їзді підпиралися ціпками, загостреними на кінцях [38]. Аналогічне пояснення терміна дає український історик, етнограф і фольклорист кінця XVIII ст. Яків Маркович: «Литвины*** склонны къ охотѣ, ловяты на лыжахъ и нартахъ дикихъ козь, сражаются съ медвѣдами и выучивають ихъ плясать» [26, с. 66].

Шкурками впольованих звірів, а також медом найчастіше платили севрюки і данину, хоч бували й інші види таких внесків. Так, рибалки села (міста давноруських часів) Вщиж Брянського повіту давали 1498 року у великокняжю скарбницю, окрім грошового внеску, «по два бобры а кадь рыбы» [24, стб. 707]. Данники Брянського

* Наст, який проломлюється; різучий, крупинкоподібний сніг, що утворився в результаті відлиги, а потім на морозі ще й покрився кіркою. По такому снігу можна пересуватися лише на лижах, оскільки він ріже й обдирає шкіру на ногах коней.

** Мартин Пашковський – польсько-український поет, історик і публіцист кінця XVI – початку XVII ст.; 1611 року переклав з латини на польську мову «Опис Сарматії Європейської» (Краків, 1578) Алессандра Гваньїні.

*** Під «литвинами» Яків Маркович має на увазі «північних малоросіян». Слід зауважити, що впродовж століть значення терміна «литвини» в Україні змінювалося. Ним довго іменували білорусів, згодом, судячи з усього, його стали прикладати до тих етнографічних груп українців, які мали у своїй мові і, можливо, у рисах культури схожість із білорусами. У XIX–XX ст. згаданий термін за деякими свідченнями закріпився, проте не як самоназва, за українським населенням північних районів сучасних Чернігівської та Сумської областей, суміжних із Білоруссю, тобто теренів, де колись мешкали севрюки (див.: [17], (там же див. альтернативну думку).

повіту в 1499 році платили «дани кадь меду пресного, и бобра» [24, стб. 726]. Серед податків та данин, які виплачували піддані Остерського замку 1552 року, як, до речі, й інших замків, теж особливо виділяють «бобровъ», сіно, яке рахували возами, а також «кади» й «ведерца» меду [4, с. 597]. Мед і бобри як головні види податків зберігалися на Сіверщині, судячи з усього, довго. Наприклад, у згаданих матеріалах люстрації 1628 року серед податків мешканців Остерського староства, як і раніше, на почесному місці фігурує «kadź miodu» [4, с. 354]. Очевидно, не випадково «двох бобров» та «меду кад» називає й «Хроніка Литовська і Жмойтська» найпершими серед пограбованого у севрюків майна під час нападу на них «москви» у цитованому вище повідомленні про це під 1416 роком [33, с. 77].

З-поміж плодів дикорослих рослин, збирання яких мало у севрюків господарське значення, слід назвати водяний горіх (*Trapa natens L.*). Ця рослина зі смачними поживними плодами, яка зараз в Україні зустрічається досить рідко, у минулому мала велике поширення у водоймах Східної Європи [13]. Боплан зазначав: «...водяні горіхи, які схожі на металеві колючки, варені, вони дуже добрі для споживання» [10, с. 38]. Севрюки збирали плоди водяного горіха у таких значних кількостях, що навіть платили за це спеціальний податок у великокняжу скарбницю. Наприклад, стосовно цього податку рибалок із села Вщиж у Брянському повіті в 1498 році у Литовській метриці читаємо: «...а за орехи воденни дають намъ сорок грошей» [24, с. 707].

Проте провідною галуззю господарства севрюків усе ж було бортництво. Бортництво в досліджуваний період, як, до речі, й раніше, взагалі становило важливу галузь господарства населення лісової та лісостепової зон Східної Європи. Але саме у севрюків воно було, судячи з усього, головною галуззю господарства, до того ж, навіть у пізні часи, коли в інших регіонах Великого князівства Литовського та Московії вже переважало рільництво і тваринництво. Це можна вважати їхньою важливою етнокультурною особливістю. На бортництво, як на головну галузь господарства севрюків, можна зустріти численні вказівки у різних документах. Наприклад, у записах «дач, земель, угідь і людей» Литовської метрики за 1475 рік читаємо: «У Стародубе. Івашку Ортюшковичу, Стародубьцю, земляца бортная Коренщина, отчина его, а поведаль пусто, а не королева а не данная»; «Сеньку Миколаєвичу, Стародубьцю, земля бортная Глазницкая; ажь будеть пуста, а не даньяная»; «Ганусу Стародубьцу земляца бортная Ондрияновъщина; ажь будеть пустая, а не данная» [24, с. 57]. У присудженні села Княжичі брянському бояринові Василю Шії в судовій суперечці проти господарських брянських бояр 1499 року теж ідеться про «...землю бортную Чагошьчъ, а берега бобровые» [24, с. 736]. А у списку «обидных дел» 1592 року (тобто кривд, заподіяних московським підданам на захопленій Москвою Сіверщині нападами з Речі Посполитої) про вказане головне заняття севрюків говориться: «А то Прилутцкое городище и река Удой со всеми угоды по обе стороны искони наша земля Черниговского уезда, а была изначала та волость оброчная а жили в ней бортники в нашем в медвеном оброке», або в іншому місці цього ж джерела: «А Новгородка Северского от того ж от Лубенского острогу запустошили, волость бортную Серебряное городище на Высогоре реке** и многих бортников побили досмерти» [14, с. 73, 74].

За словами Олени Русиної, «бортництво виступало на Сіверщині як масовий промисел, що ним займалися представники всіх верств населення» [28, с. 147]. Сіверщина була одним з головних постачальників меду в Московію, а її населення в московських дипломатичних документах узагалі зветься «бортниками» [Цит. за: 28, с. 147]. Це ми бачили на прикладі списку «обидных дел». Тому й головною формою експлуатації тутешнього залежного населення було данництво, а данники платили великому князю литовському саме медову данину («медвяный оброк») [28, с. 147–179]. Після захоплення Сіверщини Московією якийсь час ця форма експлуатації севрюків, очевидно, зберігалася, про це, зокрема, як ми бачили, говориться у списку «обидных дел».

Про основні галузі господарської діяльності севрюків дають уявлення, хоч і короткі, проте досить змістовні, тексти великокняжих надань князям та боярам на ті

* Тобто підлеглих безпосередньо великому князю.

** Сучасне смт Срібне на річці Лисогорі на південному сході Чернігівської області.

чи інші угіддя на Сіверщині. Це, наприклад, підтвердження князю Івану Борисовичу Глинському на чотирьох належних йому людей у Стародубському повіті від 22 січня 1498 року, пожалування цьому достойникові великим князем Казимиром: «Ино мы зъ ласки наше, для его службы, тые чотыри ч[о]л[о]в[е]ки вышеписанные и зъ ихъ землями пашными и бортными, и сеножат[ь]ми, и реками, и бобровыми гоны, и со всимъ, што здавна къ тимъ ихъ землямъ прислухало, и со всеми ихъ входы князю Ивану Борисовичу и его кнегини, и ихъ детемъ подтверждаемъ вѣчно симъ нашимъ листомъ» [24, стб. 692]. Подібним документом є й підтвердження від 16 лютого 1499 року брянському боярину Семенові Колонтаєву на маєток Стришевичі та уход Трухлов, отримані ним від вітчима своєї дружини Степана Микитинича, який «записаль ему и детемъ его, своимъ унучатамъ»: «...нехай онъ тоє именьє Стрышыно держыть и з землями пашными и з бортными, и з сеножат[ь]ми, и з берегомъ бобровымъ, со всимъ по тому, што зъдавна къ тымъ Стрышовичомъ слухало...». Серед відписаної паном Микитиничем Семену Колонтаєву і його дружині половини маєтку (другу половину вони мали отримати після смерті бездітного власника) названо також «...половину... пашњи и поляны, дубровы и сеножатеи и селищъ...» [24, стб. 725]. У ще одному аналогічному підтверженні від 16 березня 1499 року, а саме «господарському дворянину» Сороці на маєток у Путивльському повіті про надані угіддя, сказано: «...нехай онъ тую нашу данину и куплю свою держыть со всеми землями пашными и борьными, и зъ сеножат[ь]ми, и зъ озеры, и зъ реками, и зъ бобровыми гоны, и зъ ловы, и съ перевесы...»* [24, стб. 732]. Досить детально перераховано господарські галузі й у підтверженні привілею князю Семенові Івановичу Можайському від 26 березня 1499 року на замки Стародуб, Гомель, Чернігів та волості Карачов і Хотимль. Так, йому було надано ці володіння «...з люд[ь]ми волостьными и тяглыми, и з слободичы, и з даньники, и со всеми ихъ землями пашными и з борьными, и з ловы, и з сеножатыми, и со озеры, и з реками, и з бобровыми гоны, и з ставы, и з ставищы, и з даньми грошовыми и медовыми...» [24, стб. 745].

Окрім сільського господарства, ремесел і промислів, севрюки воювали з татарами, займалися й грабунком – «степовим добичництвом», нападаючи, наприклад, на ногайців і купців. Не випадково севрюки мали «рушници» [1, с. 433], які використовували як зброю під час зіткнень з ворогами, а також на полюванні. Наприклад, 1549 року від ногайського князя Юсуфа до московського царя Івана Грозного посланець привіз грамоту, в якій той жалівся: «...тѣ ваши казаки Севрюки, которые на Дону стоятъ, пришли на тѣхъ нашихъ людей, да иныхъ побили и куны ихъ взяли, а иныхъ де и къ тебѣ повели» [Цит. за: 29, прим. 38 на с. 11]. Якраз повідомлення джерел про такі їхні дії, зазначає Нела Багновська, і спричинились до того, що дехто з дослідників ототожнює севрюків із козаками [7, с. 22]. Проте документи, які стосуються часів входження Сіверщини до складу Московії (XVI ст.), свідчать, що більшість севрюків за своїм становищем належала до категорії державних селян, які платили медовий оброк у казну. Лише незначна частина їх потрапила у склад служилого стану [6, с. 65–66]. Є також думка, що на той час севрюки у своїй суспільній та господарській еволюції вже пройшли стадію, аналогічну козацькій, коли вони несли військову службу, займалися скотарством і різними промислами й вели досить рухливий спосіб життя [35, с. 473–475]. А взагалі, як відомо, козацтва виникали як в Україні, так і в Росії в умовах невідконтрольності відповідним державним інституціям певних ділянок степового порубіжжя Великого Кордону [11]. А чи склалися такі умови на Сіверщині? До того ж, із джерел зовсім не випливає, що у севрюків існували соціальні структури, аналогічні козацьким.

До етнокультурних особливостей севрюків, безумовно, слід віднести мову, якою вони розмовляли. Адже в етпоху середньовіччя вона, без сумніву, служила важливим розпізнавальним маркером і для самих членів севрюцької спільноти, і для навколишніх народів. Севрюцька мова, як свідчать про це наявні факти, мала свої діалектні особливості, які, судячи з усього, можливо реконструювати не лише шляхом ретро-

* Перевіси – сітки для відловлювання птахів і дрібних звірів. Установлювалися в спеціальних місцях, які звалися «перевісищами».

спективного розгляду відповідного мовного матеріалу, але й на основі номенклатури бортних «знамен», зафіксованих у переписних матеріалах XVII ст. [28, с. 572]. Спробою такої реконструкції є спеціально присвячена цій темі стаття російської дослідниці Надії Коткової [22]. Разом з тим не можна не відзначити, що пошуки особливостей мовлення севрюків вона проводить виключно на ґрунті російської мови, що з самого початку викликає певні сумніви. До того ж, незрозуміло, чому для свого аналізу авторка бере, не проводячи між ними ніякої різниці, «знамена» з таких географічно віддалених один від одного районів, як Путивльський та Рильський повіти, з одного боку, і Темниківський повіт на сучасній Тамбовщині, з другого боку. Адже коли Путивльський повіт знаходиться на території України, а Рильський хоч і лежить у Росії, проте географічно сусідить з Путивльським, і обидва вони розташовані в межах Сіверської землі, то Темниківський повіт – це вже власне російські терени, які до Сіверщини ніколи не належали. На цей недолік публікації Коткової вже звертав увагу російський дослідник Григорій Анпілогов, який зазначає: «Автор не виявив необхідної обережності у тлумаченні джерел з урахуванням місця й часу їхнього виникнення» [2].

Не будучи лінгвістом, автор цих рядків, звичайно, не має права робити якісь дуже відповідальні висновки, проте вважає, що все ж може висловити певні зауваження*. Наприклад, Надія Коткова намагається пояснити «знамя» «орик» з північно(велико)російського «орати» і дивується, як цей, дуже географічно віддалений від Сіверщини, говір міг вплинути на мовлення севрюків. Адже, мовляв, у сусідніх південноросійських говорах поширений термін «пахать» [22, с. 128–129]. При цьому вона зовсім випускає з уваги географічно близькі власне українські говори, для яких якраз і характерне дієслово «орати». Подібна ж ситуація і з севрюцьким терміном «ночви», який, будучи «знайомим» лише частині сучасних російських говорів [22, с. 128], у той же час широко побутує в українській мові. Ще промовистішим є слово «хомутець», яке, як одне з бортних «знамен», теж зафіксоване у севрюків. Адже в російських говорах існують слова «хомутик», «хомуток» [22, с. 127], а «хомутець» властиве саме українській мові. На жаль, з українських мовознавців вивченням бортних «знамен» та супутніх їм написів, наскільки мені відомо, ніхто поки що не займався.

Узагалі ж, стосовно мови севрюків, виходячи з напрацювань мовознавців, можна з великою долею ймовірності припустити, що вона тією чи іншою мірою має бути спорідненою з сучасними говірками східнополіського (лівобережнополіського) говору української мови. Цей говір якраз і об'єднує групу українських говірок, які поширені переважно там, де колись мешкали севрюки, тобто в північній частині сучасних Київської, Чернігівської й Сумської областей України, а також на південному заході Брянської області (колишня Стародубщина) і в окремих районах Курської, Белгородської, Воронежської областей Росії [20, с. 673–674]. Як зазначає Микола Железняк, східнополіський (лівобережнополіський) говір української мови «зберігає багато реліктових форм. Діалектологи вбачають генет[ичне] коріння його в говорах полян та сіверян» [20, с. 674].

Вивченням мовлення населення північно-східного регіону сучасної України займався ряд відомих лінгвістів-діалектологів, зокрема, російський учений Микола Дурново, білоруський – Юхим Карський, українські – Всеволод Ганців, Олена Курило та інші. Вони ще на початку XX ст., поклавши, за словами Ганцова, в основу діалектологічного аналізу «принцип старожитності», а спеціально «принцип відрізнєння наголошених і ненаголошених складів в давнішій історії північних українських діалектів», визначили, що тут здавна побутують говірки згаданого східнополіського українського говору. Це, як підкреслював Всеволод Ганцов, група «старожитних українських говорів», які утворюють північне (північно-східне) наріччя. До неї належали говірки полян та сіверян, далі на захід – деревлян, а ще західніше – дулібів («вони-ж волиняне і бужане»). Вважається, що західною межею східнополіського говору в основному є Дніпро, який відокремлює його від середньополіського говору. Діалек-

* Автор висловлює вдячність мовознавцеві п. Миколі Железняку за люб'язно надану консультацію з даного питання.

тологи початку ХХ ст. вважали, що в основі східнополіського говору лежить мова давньоруського «племени»^{*} сіверян, основою ж середньополіського говору виступає мова колишніх полян і деревлян. На південний схід від північної групи говорів знаходяться «говори південно-східної України – з'явище пізнішої формації», оскільки «територію цю колонізовано за пізніших часів – протягом ХVІ–ХVІІІ ст.» [15, с. 134]. У цьому ж ключі знаходяться міркування й Олени Курило щодо різниці «в двох основних групах українських діалектів, південній і північній», які «відмінні своїми основними тенденціями, настільки відмінні, що творять дві різні бази для двох різних процесів зміни *o*, *e* в нових закритих складах» [23, с. 167, 168]. А між указаними групами говорів знаходяться перехідні говірки, які сформувалися теж «на північній основі», «що найвиразніше виявляється в рефлексії *o*, *e* без наголосу» [15, с. 140], тобто, як зазначав уже пізніше Федот Жилко, це говірки «з основою північного діалектного типу» [21, с. 22]. Про них Всеволод Ганцов пише: «...територія говорів перехідних творить досить широку географічну смугу, до якої належать південні частини колишньої Чернігівщини та північні колишньої Полтавщини» [16, с. 275]. При цьому вчений підкреслює: «Одно слово, теперішня територія північних і перехідних (з північною основою) говорів на Лівобережжі цілком відповідає території давніх Сіверян...» [15, с. 100, у тому числі прим. 1]. При цьому ареал північних говорів тут у минулому був набагато більшим: «Колонізаційний рух на південь «на степ» з півночі, з українського Полісся, зустрівся з ще могутнішим рухом на схід із Західної України, і на новій, спільно колонізованій території перемогу мали не північні діалекти, а південні» [16, с. 263]. Поодинокі північні особливості мовлення населення заходять далеко на південь. Ганцов із цього приводу вказує: «Приблизну межу цих говорів на півдні, оскільки взагалі можлива спроба встановити таку межу на підставі дотеперішніх дуже обрідних даних, можна вести річкою Сулою з північного сходу на південний захід до м. Лубень, а звідти в тому-ж напрямі до Дніпра до того місця, проти якого з правого боку вливається в нього р. Рось». Це й була, судячи з усього, приблизна межа поширення на півдні Лівобережжя колонізації сіверян, а також, додамо від себе, їхніх нащадків севрюків, протестувана на мовному матеріалі.

На думку Всеволода Ганцова, північно-східні українські говори, які сьогодні локалізуються на Чернігівщині, «найменше зазнали на собі впливу говорів південних, що загалом був надзвичайно великий». «На Чернігівщині і до цього часу збереглися говори, де цього впливу абсолютно немає» [16, с. 106]. Адже тут говори північні й південні стали сусідами порівняно недавно, не давніше як з кінця ХVІ – ХVІІІ ст., на відміну від Правобережжя, «де воно споконвічне». А тому можемо зробити висновок, що сучасні північносхідні говірки української мови безпосередньо походять від мови севрюків.

Отже, виходячи з досліджень мовознавців, можна вважати, що говірки північно-східного (східнополіського) говору і є нащадками мови сіверян. Оскільки вони належать до «старожитніх» говірок, то шляхом ретроспективного аналізу мовного матеріалу, в поєднанні з вивченням номенклатури бортних «знамен», очевидно, можна реконструювати мову севрюків. На жаль, українські мовознавці, зокрема після 1920-х років (коли були репресовані Всеволод Ганців і Олена Курило), цим майже не займалися. Єдиний, хто, наскільки мені відомо, заглиблювався у дослідження мовлення населення північного сходу України в історичній ретроспективі, є Микола Железняк. Проте його кандидатська дисертація, де про це йдеться, на сьогодні, на жаль, залишається неопублікованою. Хочеться вірити, що хтось із українських мовознавців таки зверне увагу на цю дуже цікаву тему або ж пан Железняк повернеться ще до неї, а також опублікує свою дисертацію. За його словами, які він висловив у приватній бесіді, стосовно «трикутника», де сходяться кордони України, Росії та Білорусі, має йтися про формування в минулому ще однієї східнослов'янської мови, не тотожної сусіднім українській, російській і білоруській мовам. Разом з тим ця мова виявляє риси схожості зі східнополіським (лівобережнополіським) говором

^{*} Насправді групи споріднених племен – співплемінності (метаплемені), яка могла бути об'єднана племінним союзом.

української мови. Як бачимо, матеріали, які стосуються мови севрюків, теж підтверджують висловлену автором цих рядків та деким із його попередників думку про те, що севрюки становили собою самостійну етнічну спільноту.

1. Акты исторические, собранные и изданные археографической комиссией. [В 5 т. с доп. и указ.]. – Санкт-Петербург, 1841. – Т. 1. – С. 433.
2. Анпилов Г. Н. Бортные знамена как исторический источник (По Путивльским и Рыльским переписным материалам конца XVI и 20-х годов XVII в. // Советская археология. – 1964. – № 4. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://yadi.sk/d/HxtdLP_O3J93U
3. Артюх Л. Кони́на в системі харчових заборон українців // Народна творчість та етнографія. – 2005. – № 6. – С. 24–29.
4. Архив Юго-Западной России, издаваемый Комиссиею для разбора древних актов. – К., 1886. – Ч. 7. – Т. 1. – 85, 647, XII с.
5. Арутюнов С. А. Народы и культуры: развитие и взаимодействие. – Москва, 1989. – 247 с.
6. Багновская Н. М. Севрюки (население Северской земли в XIV–XVI вв.) // Вестник МГУ. – Сер. 8: История. – 1980. – № 1. – С. 57–69.
7. Багновская Н. М. Севрюки: население Северской земли в XIV–XVI вв. – Москва, 2002. – 47 с.
8. Бевзо О. А. Львівський літопис і Острозький літописець. Джерелознавче дослідження. – К., 1971. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://litopys.org.ua/ostrog/osttr.htm>
9. Бломквист Е. Э. Крестьянские постройки русских, украинцев, белорусов (поселения, жилища и хозяйственные строения) // Восточнославянский этнографический сборник (ТИЭ. Т. XXXI). – Москва, 1956. – С. 3–460.
10. Боплан Г. Л. де. Опис України, кількох провінцій Королівства Польського, що тягнуться від кордонів Московії до границь Трансильванії, разом з їхніми звичаями, способом життя і веденням воєн / Пер. з франц. Я. І. Кравця, З. П. Борисюк. – К., 1990. – 256 с.
11. Брехуненко В. Козаки на Степовому Кордоні Європи: Типологія козацьких спільнот XVI – першої половини XVII ст. – К., 2011. – 505 с.
12. Веббер Д. Особлива ситуація з корінними народами: стан справ у Канаді та інших країнах світу // Проблеми міграції. – 1998. – № 3. – С. 29–38.
13. Водяний горіх. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/Водяний_горіх
14. Выписи из статейного списка посольства Павла Волка и Мартина Сушского // Анпилов Г. Н. Новые данные о России конца XVI – начала XVII вв. – М., 1967. – С. 22–77.
15. Ганцов В. Діалектологічна класифікація українських говорів (присвячується пам'яті академіка О. О. Шахматова) // Записки історично-філологічного відділу ВУАН. – К., 1924. – Кн. IV. – С. 80–142.
16. Ганцов В. М. Діалектичні межі на Чернігівщині // Чернігів і північне Лівобережжя. Огляди, розвідки, матеріали. – К., 1928. – С. 262–280.
17. Горленко В. Литвини півночі України – ймовірний уламок племені літописних Сіверян. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.haidamaka.org.ua/0168.html>
18. Горобець С. Заснування і походження назв сіл Чернігівського району. – Чернігів, 2014. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://eukraina.com/_ld/6/645_Gorobez_nazvy_s.pdf
19. Даль В. Толковый словарь живого великорусского языка. – Санкт-Петербург; Москва, 1881. – Т. 2. – 779 с.
20. Железняк М. Г. Східнополіський (лівобережнополіський) говір // Українська мова. Енциклопедія / Ред. В. М. Русанівський, О. О. Тараненко, М. П. Зяблюк. Вид. 2-е, виправлене і доповнене. – К., 2004. – С. 673–674.

21. Жилко Ф. Т. Ареальні системи української мови // Мовознавство, 1990. – № 4. – С. 18–27.
22. Коткова Н. С. Названия русских бортовых знамен – историко-лингвистический источник // Исследования по лингвистическому источниковедению. – М., 1963. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.ruslang.ru/doc/lingistoch/1963/08-kotkova.pdf>
23. Курило О. Спроба пояснити процес зміни *o, e* в нових закритих складах у південній групі українських діалектів // Записки історично-філологічного відділу ВУАН. – К., 1928. – Кн. XIX. – С. 167–183.
24. Литовская метрика. Отдел I. Часть I: Книга записей. Т. I // Русская историческая библиотека, издаваемая Императорскою Археографическою комиссиею. – Санкт-Петербург, 1910. – Т. 27. – IX, 38 с., 872 стб., 150 с.
25. Літопис Самовидця / Видання підготував Я. І. Дзира. – К., 1971. – [Електронний ресурс]. – Режим доступа: <http://litopys.org.ua/samovyd/sam.htm>
26. Маркович Я. Записки о Малороссии, ея жителяхъ и произведенияхъ. – Ч. I. – Въ Санктпетербургѣ, 1798. – 98, [4] с.
27. Полное собрание русских летописей. – Т. XI. Летописный сборник, именуемый Патриаршею или Никоновскою летописью. – Санкт-Петербург, 1897. – VII, 254 с.
28. Русина О. В. Сіверська земля у складі Великого князівства Литовського. – К., 1998. – 243 с.
29. Сухоруков В. Д. Историческое описание земли Войска Донского. – Новочеркасск, 1867. – Т. I. – 234 с.
30. Сборник Императорского Русского Исторического Общества. – Санкт-Петербург, 1884. – Т. 41: Памятники дипломатических сношений древней России с державами иностранными. – 10, XXII, 558 с., 82 стб.
31. Сборник Императорского Русского Исторического Общества. – Санкт-Петербург, 1895. – Т. 95: Памятники дипломатических сношений древней России с державами иностранными. – 10, XX, 766 с., 110 стб.
32. Стороженко А. В. Стефан Баторий и днепровские козаки: исследования, памятники и заметки. – К., 1904. – 327 с.
33. Хроника Литовская и Жмойтская // Полное собрание русских летописей. – Т. 32. Белорусско-литовские летописи. – Москва, 1975. – С. 77.
34. Шафонский А. Ф. Черниговского наместничества топографическое описание, с кратким географическим и историческим описанием Малья России, из частей коей оное наместничество составлено. – К., 1851. – XXII, 697 с.
35. Шенников А. А. Княжество потомков Мамая (к проблеме «запустения» Юго-Восточной Руси в XIV–XV вв.) // Гумилев Л. Древняя Русь и Великая степь: В 2-х кн. – Москва, 1997. – Кн. 2. – С. 455–483.
36. Шухевич В. О. Гуцульщина. Перша і друга частини. Репринтне видання. – Верховина, 1997. – 352 с.
37. Юрченко О. В. Переяславщина в другій половині XIII – XVI ст. (історико-археологічний огляд) // Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля. – Луганськ, 2004. – № 9. – С. 219–225. – [Електронний ресурс]. – Режим доступа: <http://www.gisgroup.narod.ru/PIZNYOSER.htm>
38. Gloger Z. Encyklopedja staro-polska ilustrowana. – Warszawa, 1902. – Т. III. – [Електронний ресурс]. – Режим доступа: https://pl.wikisource.org/wiki/Encyklopedia_staropolska/Tom_III
39. Posern-Zieliński A. Konceptje etniczności w amerykańskich studiach etnicznych // Lud. – 1979. – Т. LXIII. – S. 3–23.

Василий Балужок

Загадочные севрюки: 4. Этнокультурные особенности

В статье подвергаются анализу особенности культуры севрючкой общности, которые выделяли ее среди других общностей, то есть исполняли

етнодифференцирующую функцию. В частности, хозяйство севрюков имело комплексный характер: пахотное земледелие, животноводство, ремесла; при этом, учитывая большую залесенность Северской земли, значительное развитие получили различные промыслы – охота, рыболовство, сбор дикорастущих плодов и растений. Но наиболее развитым промыслом было бортничество. Среди ремесел особое развитие получили те, которые были связаны с обработкой древесины.

Ключевые слова: культура, комплексное хозяйство, пахотное земледелие, животноводство, бортничество, лесные промыслы, деревообрабатывающие ремесла, восточнополесский (левобережнополесский) говор украинского языка.

Vasyl Balushok

Enigmatic Sevriuks: 4. Ethnocultural features

In the article are analyzed the culture community Sevryuks who singled her out among other communities. The farm complex was Sevryuk: arable farming, animal husbandry, crafts; Despite the large number of forests in Seversk land, significant development under different trades – hunting, fishing, gathering wild fruits and plants. However, fishing was the most developed beekeeping. Among the handicrafts made of special got those who were associated with the processing of wood. It Sevryuk reveals certain similarities with the eastern Polesye (livoberezhnopoliskyy) dialect of Ukrainian.

Key words: culture, integrated farming, arable farming, animal husbandry, beekeeping, wood crafts, wood crafts, the eastern Polesye (livoberezhnopoliskyy) dialect of Ukrainian.

